

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: V. B.**, zastoupen Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 2791/VL - 07 - 19 - 2004 ze dne 20. 9. 2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 64 Az 177/2004 - 19 ze dne 14. 11. 2005,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného, jímž mu byla zamítnuta žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky v tehdy platném znění (dále „zákon o azylu“).

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky, když dle názoru stěžovatele je v jeho případě dán důvod k udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur, je těmito strukturami pronásledován a domovský stát tuto situaci toleruje. Dále stěžovatel namítá nedostatečně zjištěný skutečný stav věci, jakož i procesní vady spočívající v nedostatečném dokazování ve věci a nedostatečném odůvodnění. V závěru vyslovuje stěžovatel nesouhlas se způsobem, jakým se soud I. stupně vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s. ř. s.“/), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a v jednotlivých bodech namítá, že je dán důvod k udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť žalobce patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur. Pronásledování těmito strukturami přitom domovský stát tuto situaci toleruje. Dále stěžovatel namítá nedostatečně zjištěný skutečný stav věci, jakož i procesní vady spočívající v nedostatečném dokazování ve věci a nedostatečné odůvodnění rozhodnutí. K této argumentaci stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že stížními otázkami ve skutkově obdobných případech, jako je jeho, se Nejvyšší správní soud zabýval obšírně již ve své předchozí judikatuře a je možné odkázat i na judikaturu jiných soudů, s níž se ztotožňuje. V tomto směru je možno odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2005, č. j. 2 Azs 295/2004 - 44, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2005, č. j. 1 Azs 9/2005 - 43. Obdobně se k výše specifikované problematice staví i rozsudek téhož soudu ze dne 22. 6. 2005, č. j. 3 Azs 229/2004, či ze dne 25. 5. 2005, č. j. 3 Azs 257/2004.

Ohledně námitek týkající se překážky vycestování je namístě rovněž odkázat na již konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 - 41, publikovaný pod č. 409/2004 Sb. NSS), podle které „Rozhodnutí

o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. V případě, kdy Ministerstvo vnitra rozhodne o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nečiní již výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.“ Není a nikdy ani nebylo důvodu se otázkou překážky vycestování věcně zabývat; v tomto směru tedy není žalovanému, ani krajskému soudu co vytýkat.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. usnesení o odmítnutí kasační stížnosti nemusí být odůvodněno. Nejvyšší správní soud tak nad rámec svých zákonných povinností přesto učinil, aby byla zachována srozumitelnost a přesvědčivost jeho postupu.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu